

Sygnatura akt I C 3639/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

K., dnia 02-04-2019 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Porada-Łaska

Protokolant: sekretarz sądowy Sylwia Marek

po rozpoznaniu w dniu 02-04-2019 r. w Kaliszu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę 2 942,68 zł

I. zasądza od pozwanego J. M. na rzecz powoda (...) (...) z siedzibą w W. kwotę 451,28 zł (czterysta pięćdziesiąt jeden złotych 28/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17.08.2018 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. rozdziela stosunkowo koszty procesu i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 152,00 zł ,

IV. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Katarzyna Porada - Łaska

Sygn. akt I C 3639/18

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) (...) z siedzibą w W. wniósł w dniu 17.08.2018 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego Jerzego M. kwoty 2.942,68 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł także o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu podano, że powód nabył wierzytelność wobec pozwanego od (...) S.A. z siedzibą w W. wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Na wartość przedmiotu sporu tj. kwotę 2.942,68 zł składają się należności wynikające z poszczególnych tytułów oraz odsetek naliczonych na dzień poprzedzający dzień wniesienia pozwu w sprawie. Od kwot należności głównych wynikających z nieopłaconych faktur powód naliczył odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego po dniu wymagalności płatności każdej należności do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Postanowieniem z dnia 13.09.2018 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę na podstawie art. 505[33] § 1 k.p.c. według właściwości ogólnej pozwanej do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kaliszu.

Pozwany J. M. nie stawił się na rozprawę i nie usprawiedliwił swojej nieobecności; wezwanie na rozprawę zostało prawidłowo doręczone (przez awizo).

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny.

Pozwany J. M. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług (...) nr (...) na czas określony 24 miesiące liczone od dnia rozpoczęcia świadczenia usług, na podstawie której (...) S.A. zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych w tym usługę (...) (Internet), Usługę (...), Telefon Domowy i Telefon Komórkowy. W związku z zawarciem umowy pozwanemu udostępniono także dekodery, kartę SIM.

(dowód: umowa k. 59-59v, protokół dla urządzeń multimedialnych k. 60-60v)

Pozwany nie opłacił faktur za wykonane usługi telekomunikacyjne nr (...) z dnia 10.02.2017 r. na kwotę 133,72 zł, której termin wymagalności upłynął z dniem 24.02.2017 r., nr (...) z dnia 06.03.2017 r. na kwotę 99,97 zł której termin płatności upłynął z dniem 20.03.2017 r., nr (...) z dnia 06.04.2017 r., na kwotę 89,00 zł której termin płatności upłynął z dniem 20.04.2017 r. oraz nr (...) z dnia 06.05.2017 r. na kwotę 89,00 zł której termin płatności upłynął z dniem 22.05.2017 r.

(dowód: faktury (...) S.A.- k. 61-62v)

Powód jest w posiadaniu dokumentu księgowego w postaci noty obciążeniowej nr (...) z dnia 03.10.2018 r. Nota zawierała adnotację, iż nota może dotyczyć dwóch przypadków: należności za niezwrócenie urządzeń bądź innych wierzytelności wobec O. Polska. Wartość obciążenia wskazano na kwotę 1.430,09 zł z terminem płatności do dnia 20.11.2017 r. Jako tytuł obciążenia wskazano „odszkodowanie związane przyznaną w ramach promocji O. L. ulga dla opłaty abonamentowej”.

Ponadto powód jest w posiadaniu dokumentu księgowego w postaci noty obciążeniowej nr (...) z dnia 06.01.2018 r., w której wartość obciążania wskazano na kwotę 950,00 zł z terminem płatności do 22.01.2018 r. Jako tytuł obciążenia wskazano karę umowną za nieterminowy zwrot, uszkodzenie lub utratę karty w wysokości 50 zł, karę umowną za nieterminowy zwrot Zestawu instalacyjnego w wysokości 300 zł oraz karę umowną za nieterminowy zwrot dekodera w wysokości 600 zł.

(dowód: nota obciążeniowa z dnia 06.11.2017 r.- k.63, nota obciążeniowa z dnia 06.01.2018 r. -k. 64)

W dniu 26.01.2018 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a powodem została zawarta umowa przelewu wierzytelności, na podstawie której (...) S.A. z siedzibą w W. przeniosła na powoda wierzytelności pieniężne względem klientów O. Polska, z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły w tym m.in. wynikające z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych).

(dowód: umowa cesji k. 21-27v, porozumienie nr 3 z dnia 20.04.2018 r. -k. 28, załącznik nr 3 do porozumienia z dnia 20.04.2018 r. -k. 37-39, zawiadomienie o cesji- k. 57)

Pismem z dnia 14.05.2018 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia kwoty 2.896,11 zł w terminie do 21.05.2018 r. w tym kwotę 2.791,78 zł wynikającą z tytułu niespłaconych faktur oraz kwotę 104,33 zł tytułem odsetek naliczonych od dnia 21.05.2018 r.

(dowód: wezwanie- k. 58)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej powołanych dokumentów, którym dał wiarę w całości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Strona powodowa domagała się zapłaty od pozwanego należności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), powołując się na to, że dochodzona wierzytelność została nabyta przez stronę powodową

na podstawie umowy cesji wierzytelności zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 26.01.2018 roku. Na dochodzoną należność składały się 4 opłaty abonenckie w łącznej wysokości 411,69 każda oraz wierzytelności wynikającej z dwóch not obciążeniowych w łącznej kwocie 2.380,09 wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W niniejszej sprawie pozwany nie stawił się na pierwszą rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie; nie złożył odpowiedzi na pozew.

Stosownie do treści art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W kontekście treści powołanego przepisu wskazać należy, że po dokonaniu analizy twierdzeń strony powodowej zawartych w pozwie i zestawieniu ich z dowodami przedłożonymi przez stronę powodową Sąd uznał, że zaistniały wątpliwości w zakresie zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia.

Strona powodowa swoje roszczenie wywodziła z art. 509 k.c. dotyczącego umowy przelewu wierzytelności, a zgodnie z § 2 tego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jednakże warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu (cesjonariusza) jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (art. 509 k.c.).

Zgodnie z art. 56 ustawy z dnia 16.07.2004 r. Prawo telekomunikacyjne świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o ich świadczenie. W następstwie jej zawarcia powstaje pomiędzy dostawcą usług telekomunikacyjnych, a użytkownikiem tych usług stosunek zobowiązaniowy, którego treść kształtuje umowa oraz regulamin usług telekomunikacyjnych. Świadczenie użytkownika usług polega na uiszczaniu opłat za świadczone przez operatora usługi.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywał na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Istota ciężaru dowodowego sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Nie ulega wątpliwości, że pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o świadczenie usług dostarczenia usług telekomunikacyjnych, przy czym pozwany nie uiszczył za świadczone usługi należnych opłat abonamentowych zgodnie z warunkami umowy.

Sąd uznał, że udowodnione jest roszczenie w zakresie opłat za świadczone usługi zgodnie z przedstawionymi fakturami:

- nr (...) z dnia 10.02.2017 r. na kwotę 133,72 zł, której termin wymagalności upłynął z dniem 24.02.2017 r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 13,80 zł,

- nr (...) z dnia 06.03.2017 r. na kwotę 99,97 zł której termin płatności upłynął z dniem 20.03.2017 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 9,85 zł

- nr (...) z dnia 06.04.2017 r., na kwotę 89,00 zł której termin płatności upłynął z dniem 20.04.2017 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 8,24 zł

nr (...) z dnia 06.05.2017 r. na kwotę 89,00 zł której termin płatności upłynął z dniem 22.05.2017 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7,70 zł.

co daje sumę 451,28 zł, która podlegała uwzględnieniu, w związku z czym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., przyznając je zgodnie z żądaniem pozwu.

Odnośnie roszczenia o zapłatę kwoty 1.430,09 zł wynikającą z noty obciążeniowej nr (...) z dnia 03.10.2018 r. oraz kwoty 950 zł wynikającą z noty obciążeniowej z nr (...) z dnia 06.01.2018 r., należy wskazać co następuje.

Treść przedłożonych not obciążeniowych wskazywała na obciążenie tytułem odszkodowania związanego z przyznaną w ramach promocji O. L. ulgą dla opłaty abonamentowej oraz kar umownych za nieterminowy zwrot urządzeń multimedialnych w tym zestawu instalacyjnego.

Zgodnie z dyspozycją art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (tj.Dz.U.2017.1907 ze zm.) w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe.

W ocenie Sądu orzekającego, powód nie wykazał, że pierwotny wierzyciel zgodnie z brzmieniem cytowanej wyżej normy, a także z treścią przedłożonej w niniejszej sprawie umowy, naliczył pozwanemu należność z tytułu odszkodowania związanego z przyznaną w ramach promocji O. L. ulgą dla opłaty abonamentowej bądź przewidzianych w sprawie kar umownych.

Po pierwsze, powód w toku niniejszego procesu nie udowodnił aby doszło do wypowiedzenia umowy abonenckiej łączącej pozwanego z (...) S.A. w W., a także aby doszło do tego wypowiedzenia z winy pozwanego. Innymi słowy powód poprzez zaniechanie dołączenia do akt dokumentu stwierdzającego wypowiedzenie umowy abonenckiej, nie udowodnił w jakiej dacie doszło do rozwiązania wspomnianej umowy.

Po drugie, wobec niewykazania daty wygaśnięcia stosunku zobowiązaniowego łączącego pozwanego z (...) S.A. w W., nie jest możliwa weryfikacja wysokości naliczonej „kary umownej”.

To na powódzie ciążył bowiem obowiązek (na podstawie art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) wykazania o jaką wartość należy proporcjonalnie pomniejszyć przyznaną pozwanemu - umową - ulgę.

Ponadto, zdaniem Sądu orzekającego dołączenie do akt sprawy not obciążeniowych (k. 63 i 64) nie jest wystarczającym dowodem do uznania w tej części powództwa za zasadne.

Należy z całą stanowczością wskazać, że dokument księgowy nie jest jedynym i wystarczającym dowodem potwierdzającym zasadność i wymagalność roszczenia oraz wszelkich ustaleń stron, na podstawie których obciążono kontrahenta. Dokumenty księgowe w postaci noty czy faktury VAT, zgodnie z powszechną wiedzą, są dokumentami rozliczeniowymi sporządzanymi przez wystawcę w celu umożliwienia odbiorcy dokonania za nią zapłaty. Po otrzymaniu faktury czy noty odbiorca ma możliwość weryfikacji, czy świadczenie jest zasadne i podjąć czynności zmierzające do zapłaty. Wobec domagania się zasądzenia od pozwanego kwoty wskazanej w notie obciążeniowej w procesie sądowym, Sąd również winien posiadać możliwość weryfikacji naliczonych opłat przez pryzmat stosunku zobowiązaniowego łączącego strony.

Na podstawie zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego dokonanie wspomnianej weryfikacji jest niemożliwe.

Nadto, skoro powód nie udowodnił, że w ogóle doszło do rozwiązania umowy, to brak jest podstaw do uznania za zasadne żądania zapłaty za brak zwrotu przez pozwanego sprzętu.

Zgodnie z umową łączącą poprzednika prawnego powoda z pozwanym integralną częścią umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych były: regulamin, cennik poraz regulamin/cennik promocji O..

Powód nie przedłożył żadnego z powołanych powyżej dokumentów.

Sąd nie mógł więc dokonać weryfikacji roszczeń powoda określonych w notach z 3.10.2018 r.

Powyższe rozumowanie znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Sadu Okręgowego w Kaliszu, m.in. w sprawie II Ca 595/18.

Podsumowując, niezachowanie przez powoda procedur pozwalających na udowodnienie ciężącego na pozwanym obowiązku zapłaty not obciążeniowych (k. 63 i 64) skutkuje przyjęciem, że obciążają go ujemne konsekwencje niewywiązania się ze spoczywającego na nim, na podstawie art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciężaru dowodu w zakresie wykazania okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Należy nadmienić, że powód, reprezentowany w toku niniejszego postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, winien posiadać świadomość negatywnych konsekwencji procesowych wynikających z braku przejawiania inicjatywy dowodowej w zakresie okoliczności, z których wywodzi skutki prawne.

Zaznaczyć jeszcze należy, iż beczynność pozwanego nie zwalnia Sądu z obowiązku krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń pozwu. W razie nastroczających się wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda, Sąd przeprowadza z urzędu postępowanie dowodowe. Uznanie przez Sąd twierdzeń powoda za prawdziwe, nie zwalnia Sądu od obowiązku dokonania prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu, opartego na twierdzeniach, że stanowiska prawa materialnego (por. SN z 15.09.1967 r., II CRN 175/67, OSN 1968, Nr 8-9, poz. 142, SN z 1999-03-31, I CKU 176/97, opubl: Prokuratura i Prawo rok 1999, Nr 9, poz. 30). Kontrola w tym przedmiocie powinna dotyczyć zwłaszcza tego, czy nie wchodzi w grę nadużycie prawa podmiotowego według art. 5 k.c. (por. Komentarz do k.p.c. pod redakcją K. Piaseckiego, tom I, Wydawnictwo Beck, Warszawa 1996, s 1033-1034).

Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt II wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu w punkcie III wyroku orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

W skład kosztów wchodzi opłata sądowa od pozwu w kwocie 100,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 900,00 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Na rzecz powodów zasądzono 15 % poniesionych przez nich kosztów procesu albowiem w takim zakresie proces wygrał tj. kwotę 152,00 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności w wyroku zaocznym orzeczono, na podstawie art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c.

SSR Katarzyna Porada-Łaska